

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Jacek Sobczak

w sprawie P. G.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 stycznia 2015 r.,

wniosku obrońcy skazanego z dnia 22 sierpnia 2014r. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 20 listopada 2007r.

postanowił

wniosek obrońcy skazanego pozostawić bez rozpoznania, a kosztami postępowania wznowieniowego obciążyć P. G.

UZASADNIENIE

W dniu 22 sierpnia 2014r. (data nadania) obrońca P. G. złożył kolejny wniosek o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 20 listopada 2007 r.

Wniosek ten oparty został na identycznych podstawach prawnych i faktycznych jak wniosek złożony przez innego obrońcę w dniu 10 stycznia 2014 r., oddalony postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2014r., sygn. III KO 4/14. Co więcej, uzasadnienie obecnego wniosku w przeważającej części stanowi kopię uzasadnienia wniosku uprzedniego. Jediną różnicę stanowi dołączenie do obecnego wniosku „oświadczenia” D. P., potwierdzające twierdzenia zawarte w samym wniosku sporządzonym przez obrońcę. Dołączenie tego oświadczenia, stanowiące niewątpliwie reakcję na wskazanie zawarte w uzasadnieniu

postanowienia z dnia 18 marca 2014r. o potrzebie potwierdzenia stanowiska skarżącego choćby takim dowodem swobodnym, w żadnym razie nie może zmienić istoty sprawy – tego, że wniosek obecny jest prostym powtórzeniem poprzedniego. To przecież nie dlatego uprzedni wniosek obrońcy został oddalony, że skarżący nie dołączył choćby takiego oświadczenia, ale z powodów merytorycznych. Tych mianowicie, że późniejsze relacje J. R. (również procesowe), iż bezpodstawnie obciążał P. G. pod wpływem sugestii policjantów, nie mogły podważyć oceny wiarygodności jego (R.) wyjaśnień z postępowania głównego, ocenianych wszak wówczas w powiązaniu z całokształtem materiału dowodowego, w tym z równie obciążającymi P. G. wyjaśnieniami L. F. Innymi słowy – wskazywane w uprzednim wniosku argumenty, jak ujęto to w uzasadnieniu postanowienia z dnia 18 marca 2014, „nie uprawniały do wysnucia tezy o poważnym prawdopodobieństwie błędności wyroku skazującego” (k.41 akt III KO 4/14).

W tej sytuacji dołączenie obecnie przez obrońcę skazanego „oświadczenia” D. P. nie może stanowić żadnego nowego faktu lub dowodu, który nie byłby wskazany we wniosku z dnia 10 stycznia 2014r. i który nie byłby przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego zawartych w postanowieniu z dnia 18 marca 2014 r.

Strona może oczywiście niejednokrotnie składać wnioski o wznowienie postępowania, ale kolejne wnioski nie mogą opierać się na tej samej podstawie faktycznej co uprzednio prawomocnie już rozpoznane w postępowaniach wznowieniowych. Stąd też zasadny był wniosek prokuratora Prokuratury Generalnej, wyrażony w pisemnej odpowiedzi na wniosek o wznowienie postępowania – o pozostawienie tego ostatniego bez rozpoznania z powodu powołania tych samych okoliczności. Stanowisko takie prezentował już niejednokrotnie Sąd Najwyższy (por. postanowienia z dnia 14 lutego 2007r., III KO 78/06, czy z dnia 27 sierpnia 2014r., IV KO 30/14) i zasługuje ono na pełne podzielenie. Wszak wielokrotne rozpoznawanie tych samych podstaw wznowieniowych nie tylko pozostawałoby w kolizji z postępowaniem racjonalnym, ale wyraźnie kłóciłoby się ze stanem zbliżonym do powagi rzeczy osądzonej, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Konsekwencją takiego stanowiska Sądu Najwyższego było pozostawienie wniosku obrońcy P. G. o wznowienie postępowania bez rozpoznania i obciążenie skazanego kosztami tego postępowania.